

Arrest

nr. 119 116 van 18 februari 2014
in de zaak RvV x

In zake: x

Gekozen woonplaats: x

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

DE WND.VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat x, die verklaart van Guinese nationaliteit te zijn, op 17 februari 2013 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 februari 2013 tot teruggrijping (bijlage 11), tot annulering van het visum en tot vasthouding, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde dag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 februari 2014 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 18 februari 2014 om 11 uur 15.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. DANEELS, die *loco* advocaat N. SEGERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster kwam toe op de luchthaven van Zaventem op 13 februari 2014 en was in het bezit van een geldig nationaal paspoort, voorzien van een visum type C, afgeleverd met het oog op het afsluiten van een huwelijk, uitgereikt door de Belgische ambassade te Dakar op 4 februari 2014. Het visum was geldig van 11 februari 2014 tot 27 mei 2014.

1.2. Op 13 februari 2014 trof de gemachtigde van de staatssecretaris drie beslissingen die allen bestreden worden.

1.2.1. De eerste bestreden beslissing vormt de beslissing tot terugdrijving. Zij is gemotiveerd als volgt:

“(…)op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende redenen : (…)

X E Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing: Betrokkene verklaart voor toerisme en een bezoek aan haar neef, de genaamde D.B.(…), naar België te komen. Ze beschikt over geen enkel document (folders, brochures, stadsplannetjes, geboekte rondreis, hotelreservaties) hetwelk haar toeristisch reismotief kan staven. Ze is in het bezit van een Schengenvisum afgeleverd door de Belgische ambassade in Dakar met als opmerking “BNL17” hetwelk inhoudt dat het visum werd afgeleverd in het kader van het afsluiten van een huwelijk. Betrokkene heeft zodoende bij haar visumaanvraag andere documenten voorgelegd en verklaringen afgelegd dan haar huidige verklaarde reisdoel aan de Belgische buitengrens. Verder blijkt dat betrokkene wordt opgewacht door de genaamde D.B.(…) dewelke verklaart haar toekomstige echtgenoot te zijn en is zij in het bezit van een attest “huwelijksaangifte” afgeleverd door de stad Brussel (België). Betrokkene kan geen verklaring geven omtrent deze tegenstrijdigheden (verklaring betrokkene: toerisme en familiebezoek – verklaring ophaler en documenten: huwelijk). Tevens zijn er op basis van de verklaringen van betrokkene en de ophaler ernstige twijfels omtrent de band (familie?/koppel?) tussen beide”.

1.2.2. De tweede bestreden beslissing vormt de beslissing tot annulering van het visum. Deze beslissing is gemotiveerd als volgt:

2. X het doel en omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond (~~artikel 32, 1, a), II en~~ artikel 34, 1/2) van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode) Betrokkene verklaart voor toerisme en een bezoek aan haar neef, de genaamde D.B.(…), naar België te komen. Ze beschikt over geen enkel document (folders, brochures, stadsplannetjes, geboekte rondreis, hotelreservaties) hetwelk haar toeristisch reismotief kan staven. Ze is in het bezit van een Schengenvisum afgeleverd door de Belgische ambassade in Dakar met als opmerking “BNL17” hetwelk inhoudt dat het visum werd afgeleverd in het kader van het afsluiten van een huwelijk. Betrokkene heeft zodoende bij haar visumaanvraag andere documenten voorgelegd en verklaringen afgelegd dan haar huidige verklaarde reisdoel aan de Belgische buitengrens. Verder blijkt dat betrokkene wordt opgewacht door de genaamde D.B.(…) dewelke verklaart haar toekomstige echtgenoot te zijn en is zij in het bezit van een attest “huwelijksaangifte” afgeleverd door de stad Brussel (België). Betrokkene kan geen verklaring geven omtrent deze tegenstrijdigheden (verklaring betrokkene: toerisme en familiebezoek – verklaring ophaler en documenten: huwelijk). Tevens zijn er op basis van de verklaringen van betrokkene en de ophaler ernstige twijfels omtrent de band (familie?/koppel?) tussen beide”.

1.2.3. De derde bestreden beslissing vormt de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats.

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Onderhavige vordering heeft van rechtswege schorsende werking, gelet op de samenlezing van het gestelde in de artikelen 39/83 en 39/82, § 4, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

- Artikel 39/83 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Behalve mits toestemming van de betrokkene, zal ten aanzien van een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, slechts tot gedwongen uitvoering van deze maatregel worden overgegaan ten vroegste drie werkdagen zijnde iedere dag behalve een zaterdag, zondag of wettelijke feestdag, na de kennisgeving van de maatregel.”

- Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging ervan imminent is, en heeft hij nog geen vordering tot schorsing ingeleid, dan kan hij de schorsing van deze beslissing vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Heeft de vreemdeling met toepassing van deze bepaling binnen drie werkdagen zijnde iedere dag behalve een zaterdag, zondag of wettelijke feestdag, na de betekening van de beslissing een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingeleid, dan wordt deze afgedaan binnen de achtenveertig uren na de ontvangst door de Raad van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Komt de geadieerde kamervoorzitter of rechter in vreemdelingenbetwistingen niet binnen deze termijn tot een uitspraak, dan moet hij daarvan de eerste voorzitter of voorzitter op de hoogte brengen. Deze neemt de nodige maatregelen opdat er ten laatste binnen de 72 uur na de ontvangst van het verzoekschrift een uitspraak wordt gewezen. Inzonderheid kan hij daartoe de zaak evoceren en er zelf uitspraak over doen. Indien de schorsing niet werd toegestaan, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk.”;

2.2. Artikel 39/83 van de Vreemdelingenwet houdt in dat de verzoekende partij, na de kennisneming van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, van rechtswege beschikt over een schorsende termijn van drie werkdagen zijnde iedere dag behalve een zaterdag, zondag of wettelijke feestdag, na de kennisgeving van de maatregel. Deze houdt in dat de verzoekende partij, behalve mits haar toestemming, niet het voorwerp kan uitmaken van een gedwongen tenuitvoerlegging.

2.3. Heeft de verzoekende partij binnen die schorsende termijn een beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend, wat *in casu* het geval is, dan volgt uit de samenlezing van de hiervoor aangehaalde artikelen 39/83 en 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet dat dit beroep van rechtswege schorsend is en dit tot op het ogenblik van de uitspraak van de Raad. In dit geval is de Raad er wettelijk toe gehouden om met toepassing van artikel 39/82, § 4, tweede lid, tweede zin van de Vreemdelingenwet, de zaak af te doen binnen de in de Vreemdelingenwet gestelde termijnen, waarbij deze organisatiegebonden termijnen zijn waarvan de overschrijding geen gevolgen heeft op het van rechtswege schorsend effect.

3. Over de ontvankelijkheid

Voor wat betreft de derde bestreden beslissing dient de Raad op te merken dat een dergelijke beslissing overeenkomstig artikel 71, tweede lid van de Vreemdelingenwet enkel aanvechtbaar is bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de plaats waar de vreemdeling wordt vastgehouden. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het verzoek tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van deze beslissing.

Op dit vlak is de ingestelde vordering derhalve onontvankelijk.

4. Over de voorwaarden van de vordering tot schorsing

4.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

4.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

In casu is de verzoekende partij van haar vrijheid beroofd met het oog op haar teruggedrijving. Ze maakt aldus het voorwerp uit van een teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn.

De ingestelde vordering vertoont dus een uiterst dringend karakter. Dit wordt ook niet betwist door de verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

4.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

4.3.1. Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve de nietigverklaring van de bestreden beslissing laat voorvoelen.

4.3.2. In een eerste middel, gericht tegen de tweede bestreden beslissing werpt verzoekster onder meer de schending op van artikel 34.1. van Verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (Visumcode).

Verzoekster betoogt als volgt na onder meer een weergave van het betrokken artikel :

“En l'espèce, la décision d'annulation de visa, dont la motivation est identique à celle de la décision de refoulement, se fonde sur les prétendues contradictions de la requérante et le doute existant quant à sa relation avec son fiancé. Cette motivation est insuffisante et inadéquate, et viole l'article 34 du Code des visas. En effet, la partie adverse n'établit nullement que le visa délivré à la requérante aurait été obtenu de manière frauduleuse. La seule existence d'une prétendue contradiction dans ses déclarations ne peut suffire à établir que les conditions de délivrance du visa n'étaient pas remplies au moment de la délivrance. L'existence d'une fraude suppose en effet que l'intéressé ait trompé les autorités compétentes de l'Etat membre de délivrance sur le véritable but de son voyage, ce qui n'est nullement établi en l'espèce, la partie adverse se bornant à émettre un doute quant à la réalité de la relation entre la requérante et son fiancé. En annulant le visa sans établir une fraude dans le chef de la requérante, la partie adverse n'a pas adéquatement motivé sa décision et viole l'article 34 du Code des visas. 5. Par ailleurs la force probante des constatations de la partie adverse quant aux déclarations de la requérante ne peut être que limitée dans la mesure où aucune loi ou réglementation quelconque ne confère une force probante jusqu'à preuve du contraire aux constatations faites par les autorités compétentes à la frontière. Il ne peut en outre être vérifié si la requérante avait bien compris les questions qui lui ont été posées, dans une langue qu'elle maîtrise. Les décisions de refoulement et

d'annulation de visa reposent dès lors sur des constatations qui ne sont nullement établies ; la partie adverse a commis un excès de pouvoir. 6. Le premier moyen est sérieux.”

Kernbetoog van verzoekster is dat de verwerende partij in de tweede bestreden beslissing niet vaststelt dat het visum op onrechtmatige wijze zou zijn verkregen zoals nochtans artikel 34.1. van de Visumcode het voorschrijft. Verzoekster preciseert dat een zagezegde tegenstrijdigheid in haar verklaringen niet voltstaat om vast te stellen dat de voorwaarden voor de afgifte van een visum niet vervuld waren op het ogenblik van de afgifte ervan.

4.3.3. Artikelen 34.1 en 34.4. van de Visumcode, die in deze relevant zijn, aangezien zij handelen over de annulering van het visum daar waar de artikelen 34.2 en 34.3 van de Visumcode handelen over de intrekking van het visum, luiden als volgt:

“1. Een visum wordt nietig verklaard indien blijkt dat op het moment van afgifte niet aan de afgiftevoorwaarden voldaan was, met name indien er ernstige redenen bestaan om aan te nemen dat het visum op onrechtmatige wijze is verkregen. Een visum wordt in beginsel nietig verklaard door de bevoegde autoriteiten van de lidstaat die het heeft afgegeven. Een visum kan door de bevoegde autoriteiten van een andere lidstaat nietig worden verklaard; in dat geval worden de autoriteiten van de lidstaat die het visum heeft afgegeven van de nietigverklaring in kennis gesteld.

(...)

4. Het feit dat de houder van een visum aan de grens niet alle in artikel 14, lid 3, bedoelde bewijsstukken kan overleggen, leidt niet automatisch tot een besluit tot nietigverklaring of intrekking van het visum”.

4.3.4. Een annulering van een rechtmatig verkregen visum is een ingrijpende beslissing en kan volgens artikel 34.1. van de Visumcode dan ook slechts in welbepaalde omstandigheden plaatsgrijpen, *“met name indien er ernstige redenen bestaan om aan te nemen dat het visum op onrechtmatige wijze is verkregen”*. De Franstalige versie van artikel 34.1. van de Visumcode waarop verzoekster zich beroept, die evenwaardig is aan de Nederlandstalige versie, lijkt nog explicieter te zijn: *“notamment s’il existe des motifs sérieux de penser que le visa a été obtenu de manière frauduleuse”*. Dit veronderstelt dus dat de tweede bestreden beslissing duidelijk aangeeft welke de ernstige redenen zijn om aan te nemen dat het visum op onrechtmatige/frauduleuze wijze is verkregen. Zoals verzoekster terecht argumenteert in haar verzoekschrift blijkt dit *prima facie* echter niet uit de tweede bestreden beslissing. De tweede bestreden beslissing stelt *in se* dat verzoekster andere verklaringen aflegt die niet verenigbaar zijn met de documenten die ze bijheeft en dat ze geen documenten bijheeft die haar andere verklaringen ondersteunen, waarna er nog ernstige twijfels geuit worden aangaande de band tussen verzoekster en haar toekomstige echtgenoot. Nergens wordt echter gesteld dat dit ernstige redenen zijn om aan te nemen dat het visum op onrechtmatige wijze is verkregen. Deze beoordeling dringt zich *prima facie* des te meer op aangezien in de aanhef van het motief van de tweede bestreden beslissing verwezen wordt naar het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf dat onvoldoende zou aangetoond zijn en het PV van de federale politie van 13 februari 2014 waarop de tweede bestreden beslissing steunt, in de aanhef gewag maakt van een onduidelijk reismotief maar niet van een onrechtmatige/frauduleuze verkrijging van een visum. Verwerende partij tracht in haar nota tevergeefs aan te tonen dat het onvoldoende aantonen van het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf past binnen het gestelde van artikel 34.1. van de Visumcode. Ook kan zij niet dienstig voorhouden in haar nota dat verzoekende partij een theoretisch betoog in haar verzoekschrift houdt over de afwezigheid van frauduleuze intenties in haren hoofde. Ten slotte kan verwerende partij niet *a posteriori* de tweede bestreden beslissing gaan motiveren met de overwegingen die in de nota kunnen gelezen worden inzake onrechtmatige motieven die aan de grondslag liggen van de aflevering van het visum.

Het eerste middel is *prima facie* ernstig en leidt tot de schorsing van de tweede bestreden beslissing.

4.3.5. In een tweede middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, werpt verzoekster onder meer de schending op van artikel 3, 3° van de Vreemdelingenwet en van het proportionaliteitsbeginsel.

Verzoekster betoogt als volgt na de weergave van voormelde wetsbepaling en de voorbereidende werken in verband hiermee:

“En l'espèce la requérante a présenté tous les documents pertinents pour justifier l'objet et les conditions de son séjour. La requérante était en effet en possession de tous les documents qui ont été présentés à l'appui de sa demande de visa en vue du mariage, lesquels ont donné lieu à la délivrance dudit visa. La partie adverse a d'ailleurs constaté elle-même dans sa décision de refoulement que la requérante était en possession d'une déclaration de mariage délivrée par la Ville de Bruxelles. Si la partie adverse a émis des doutes quant à l'objet et les conditions de son séjour, ceux-ci auraient nécessairement dû être dissipés compte tenu des documents produits par la requérante en de tout l'historique de son dossier. Compte tenu de ce qui précède, la partie adverse ne pouvait se fonder sur l'article 3, 3°, de la loi du décembre 1980 pour justifier le refoulement de la requérante sans violer cette disposition. En tout état de cause, la motivation de la décision attaquée ne permet pas à la requérante de comprendre en quoi les documents qui ont été présentés ne permettaient pas de dissiper les doutes de la partie adverse quant à sa relation avec son fiancé. Le deuxième moyen est sérieux”.

Kernbetoog van verzoekster is dat zij *in casu* alle documenten bij zich had die aanleiding gegeven hebben tot de afgifte van het visum met het oog op het afsluiten van een huwelijk. Verzoekster is van oordeel dat mocht de verwerende partij twijfels gehad hebben over het reisdoel van verzoekster en de omstandigheden van haar verblijf, deze alleszins weggenomen werden door de stukken die verzoekster bij zich had, waaronder een huwelijksaangifte, evenals de stukken die zich bevinden in het administratief dossier, dat getuigt van de complexe historiek die voorafgegaan is aan de afgifte van het visum.

4.3.6. Artikel 3, 3° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan door de met de grenscontrole belaste overheden worden teruggedreven, de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt:

(...)

3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden; (...).”

4.3.7. Zoals verzoekster terecht opmerkt, had ze blijkens het administratief dossier de stukken bij die aanleiding gegeven hebben tot de afgifte van het visum met het oog op afsluiting van het huwelijk. Verzoekster kan dus *prima facie* wel documenten overleggen ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden. Verwerende partij tilt blijkens de eerste bestreden beslissing zwaar aan de verklaringen van verzoekster dat ze om toeristische doeleinden naar België komt en om haar neef te bezoeken, terwijl ze geen documenten heeft om die verklaringen te ondersteunen en deze tegenstrijdig zijn met de documenten die ze in haar bezit heeft, maar *prima facie* dient geoordeeld te worden dat het belang van deze verklaringen niet disproportioneel zwaarder mag doorwegen dan het belang van de documenten die verzoekster bij zich had met het oog op het afsluiten van een huwelijk, waaronder het attest huwelijksaangifte afgegeven door de stad Brussel en waarvan de authenticiteit niet ter discussie staat. Verzoekster geeft aan dat ze gestresseerd was bij het interview en napraatte wat ze andere vreemdelingen die bevraagd werden aangaande hun reismotief rondom haar hoorde verklaren. Verwerende partij acht dit een ongeloofwaardige uitleg maar dit is niet meer dan een bloot verweer aangezien uit het PV van de federale politie van 13 februari 2014 niet blijkt dat verzoekster gevraagd werd waarom ze verklaringen heeft afgelegd die niet verenigbaar zijn met de documenten die ze bij had. De afgifte van het visum met het oog op het afsluiten van een huwelijk kent voorts een complexe historiek blijkens het administratief dossier, maar desalniettemin werd dit beslecht met een beslissing tot toekenning van een visum en de Raad kan verzoekster volgen wanneer ze ter terechtzitting na kennisname van het PV van de federale politie van 13 februari 2014 betoogt dat verwerende partij in de eerste bestreden beslissing niet op grond van *“eigen bevindingen en info”* van de federale politie, *in casu* hoofdinspecteur N.K.(...), tot de conclusie kan komen dat er ernstige twijfels zouden zijn omtrent de band tussen verzoekster en haar toekomstige echtgenoot, daarbij abstractie

makend van de complexe historiek van het betrokken dossier waarbij uit niets blijkt dat de betrokken hoofdinspecteur die kent.

Het tweede middel is *prima facie* ernstig en leidt tot de schorsing van de eerste bestreden beslissing.

4.3.8. Het gestelde in de punten 4.3.2 tot 4.3.7. leidt tot de vaststelling dat een ernstig middel werd aangevoerd tegen de eerste en tweede bestreden beslissing. Er is dan ook geen noodzaak om na te gaan of het derde middel ernstig is.

4.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

4.4.1. Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

4.4.2. Verzoekster betoogt als volg in haar verzoekschrift :

“19. Conformément à l'article 39/82, § 2, de la loi du 15 décembre 1980, la suspension de l'exécution ne peut être ordonnée que si l'acte risque de causer un préjudice grave difficilement réparable. Selon la jurisprudence de Votre Conseil, la partie requérante doit invoquer des éléments qui démontrent, d'une part, la gravité du préjudice qu'elle subit ou risque de subir, et d'autre part, le caractère difficilement réparable du préjudice. Le Conseil d'Etat considère en outre qu'un risque plausible, même léger, est un risque au sens de la loi. 20 : « il suffit d'établir un risque de préjudice grave difficilement réparable, soit sa plausibilité, et non que ce préjudice surviendra à coup sûr si l'exécution de l'acte attaqué n'est pas suspendue » En l'espèce, l'exécution immédiate des actes attaqués risque sans aucun doute de compromettre la vie familiale de la requérante dans la mesure où elle lui imposerait une séparation d'avec son futur époux, établi en Belgique et de nationalité belge. Comme exposé ci-dessus, la requérante multiplie les démarches administratives depuis plus de trois ans afin de pouvoir vivre avec son fiancé en Belgique. Son arrivée en Belgique constituait pour elle l'aboutissement d'une longue procédure et la fin d'une relation à distance qu'elle entretient avec Monsieur D.(...) depuis plusieurs années. Dans l'hypothèse où l'exécution de l'acte ne serait pas suspendue, la requérante serait contrainte de retourner en Guinée, le temps que Votre Conseil statue sur la demande d'annulation de la décision d'annulation de visa, ce qui pourrait prendre plusieurs années compte tenu du délai actuel de fixation devant Votre Conseil. Il en est en effet à craindre qu'en l'absence d'un arrêt de Votre Conseil, l'Office des Etrangers refuse de lui délivrer un nouveau visa pour les mêmes raisons que celles invoquées dans la décisions attaquées. Cette attente lui causerait incontestablement un préjudice disproportionné au regard du droit à sa vie familiale telle qu'établie par les nombreuses pièces du dossier. À cet égard, la requérante s'en réfère à un arrêt de Votre Conseil du 16 décembre 2013 concernant un recours en suspension en extrême urgence de l'exécution d'une décision de refoulement, dans lequel Votre Conseil a fait droit à l'argumentation de la partie requérante quant au risque de compromettre sa vie familiale. Votre Conseil a ainsi jugé que :« dans les circonstances de la cause et compte tenu du constat que le moyen d'annulation est sérieux, le risque de préjudice grave difficilement réparable ainsi allégué en cas d'exécution de la décision attaquée, est suffisamment consistant et plausible. Il est dès lors satisfait à la condition de préjudice grave difficilement réparable » Par ailleurs, l'exécution des décisions attaquées contreviendrait à l'article 12 de la Convention européenne des droits de l'homme qui prévoit que « à partir de l'âge nubile, l'homme et la femme ont le droit de se marier et de fonder une famille selon les lois nationales régissant l'exercice de ce droit. Selon la Cour européenne des droits de l'homme, cet article garantit le droit fondamental, pour un homme et une femme, de se marier et de fonder une famille :« l'exercice de ce droit emporte des conséquences sociales, personnelles et juridiques. Il obéit tant pour la procédure que pour le fond aux lois nationales des États contractants, mais les limitations en résultant ne doivent pas le restreindre ou le réduire d'une manière ou à un degré qui l'atteindraient dans sa substance même (F. c. Suisse, 18 décembre 1987, série A no 128, § 32, et Christine Goodwin c. Royaume-Uni [CG], no 28957195, § 99, CEDH 2002-VI) En conséquence, la question des conditions requises pour se marier dans les différentes législations nationales ne relève pas entièrement de la marge d'appréciation des États contractants. Si tel était le cas, ceux-ci pourraient s'ils le désiraient interdire complètement en pratique l'exercice du droit au

mariage. La marge d'appréciation ne peut être aussi étendue (R. et F. c. Royaume-Uni (déc.), n° 35748/05, 28 novembre 2006) » Contrairement à l'article 8, qui énonce le droit au respect de la vie privée et familiale, et avec lequel le droit « de se marier et de fonder une famille » a des liens étroits, l'article 12 ne prévoit aucun motif admissible d'ingérence par l'Etat comme ceux qui peuvent être invoqués sous l'angle du paragraphe 2 de l'article 8. La Cour en conclut que « lorsqu'elle examine une affaire sous l'angle de l'article 12, [elle] n'applique pas les critères de « nécessité » ou de « besoin social impérieux » utilisés dans le cadre de l'article 8, mais elle doit déterminer si, compte tenu de la marge d'appréciation de l'Etat, l'ingérence litigieuse était arbitraire ou disproportionnée [...] ». Dans une affaire *Frasik c. Pologne*, la Cour a ainsi justifié la violation de l'article 12 de la Convention par le manque de retenue dont avait fait preuve la juge du fond lorsqu'elle a exercé son pouvoir discrétionnaire et par son manquement à ménager un juste rapport de proportionnalité entre les différents intérêts publics et privés en jeu de manière compatible avec la Convention. Dans une autre affaire, la Cour a jugé que l'interdiction de remariage de trois ans que le tribunal civil du district de Lausanne avait infligée au requérant violait l'article 12 de la Convention, estimant que cette mesure touchait à la substance même du droit au mariage et se révélait non proportionnée au but légitime poursuivi. Un parallèle peut également être fait avec la jurisprudence de la Cour d'appel de Bruxelles en matière de mariage, celle-ci reconnaissant le caractère urgent de la demande lorsque l'objet du litige tient à la protection d'un droit au mariage. Dans un arrêt du 24 novembre 1998, la Cour a ainsi jugé ce qui suit : « Attendu qu'en ce qui concerne l'urgence en tant que condition de fond, il importe de rappeler qu'au sens de l'article 584, alinéa 1er du code judiciaire, il y a urgence dès que la crainte d'un préjudice sérieux rend une décision immédiate souhaitable ;[...] Attendu qu'en l'espèce, la cour constate qu'au jour où les demandes originaires lancent l'exploit introductif d'instance, ceux-ci sont paralysés dans leur projet de mariage en raison de la non délivrance à C.M. par l'ambassade de Belgique au Maroc d'un certificat de non-empêchement à mariage [...] l'objet du litige tient à la protection d'un droit au mariage revendiqué par les demandeurs originaires, droit dont il ne peut être sérieusement contesté que la concrétisation, dès lors qu'elle est voulue par les futurs conjoints, revêt le caractère urgent requis par l'article 584, alinéa 1er du code judiciaire » Dans une décision plus récente, la Cour a également jugé que l'urgence ne pouvait être déniée au demandeur, dès lors que : « Le législateur a [...] reconnu l'existence d'une urgence intrinsèque en matière de mariage en attribuant une compétence spécifique au président des tribunaux « comme référé » dans le cadre du contentieux de mainlevée au refus de célébration de mariage des Offices de l'état civil (article 589, 7° de Code judiciaire) et ce, pour répondre à des impératifs notamment de rapidité. L'urgence y est présumée. (Ch. Dalcq, Les actions comme en référés, in « le référé judiciaire », Ed. jeune Barreau, 2003, p. 145 et suiv. et plus précisément p. 183) » En l'espèce, il ne peut être contesté que l'exécution des décisions attaquées aurait pour effet de paralyser le projet de mariage de la requérante avec Monsieur DIALLO, dans la mesure où, comme précisé ci-dessus, la requérante n'aurait d'autre choix que d'attendre l'issue de la procédure en annulation devant Votre Conseil avant de pouvoir bénéficier d'un nouveau visa en vue de mariage. Compte tenu des circonstances de l'espèce – et surtout de la longue procédure menée par la requérante pour que son mariage avec Monsieur D.(...) puisse enfin être reconnu par les autorités belges –, il convient de constater que l'exécution de ces décisions constituerait une atteinte disproportionnée au droit au mariage de la requérante, tel que garanti par l'article 12 de la Convention européenne des droits de l'homme. La demande de suspension de l'exécution des décisions attaquées en extrême urgence est fondée.".

4.4.3. In tegenstelling tot artikel 8 van het EVRM, houdt artikel 12 van het EVRM, zoals verzoekster terecht argumenteert in haar verzoekschrift, geen toelaatbare gronden van inmenging in voor een staat die “in overeenstemming met de wet” en als “noodzakelijk in een democratische samenleving” kunnen worden opgelegd. Het onderzoek naar een beweerd schending van artikel 12 van het EVRM gebeurt dus niet op basis van de toets naar “noodzakelijkheid” of een zgn. “pressing social need”: “Article 12 does not include any permissible grounds for an interference by the State that can be imposed under paragraph 2 of Article 8 “in accordance with the law” and as being “necessary in a democratic society”, for such purposes as, for instance, “the protection of health or morals” or “the protection of the rights and freedoms of others” (EHRM 5 januari 2010, nr. 22933/02, *Frasik/Polen*, overweging 90). Eerder zal conform rechtspraak van het Europees Hof worden nagegaan of de beweerd inmenging willekeurig of disproportioneel is, rekening houdend met de beleidsmarge van staten (cfr. EHRM 14 december 2010, nr. 34848/07, *O'Donoghue e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, par. 84). *Prima facie* brengt de ten uitvoerlegging

van de eerste en tweede bestreden beslissing een disproportionele inmenging teweeg in verzoeksters recht op huwelijk. De Raad benadrukt dat het hier geen vage trouwplannen betreft doch wel zeer concrete die aanleiding gegeven hebben tot de afgifte van een visum met het oog op huwelijk. Indien de eerste en tweede bestreden beslissing ten uitvoer worden gelegd, houdt dit weliswaar niet een definitieve verwijdering in van het grondgebied, doch wel een verdere disproportionele vertraging van verzoeksters huwelijksplannen die *prima facie* gelet op de complexe historiek van het dossier, al minstens drie jaar aanslepen.

Het nadeel dat er in bestaat dat de eerste en tweede bestreden beslissing een onevenredige ingreep uitoefenen in verzoeksters recht op huwelijk is dan ook evident ernstig en moeilijk te herstellen.

4.4.4. De verwerende partij kan gelet op het door verzoekster aangevoerde moeilijk te herstellen ernstig nadeel niet dienstig in haar nota opwerpen dat verzoekster dit niet met concrete gegevens aantoonst. Waar ze betoogt dat uit het interview dat werd afgenomen door de grenspolitie duidelijk blijkt dat er ernstige twijfels zijn bij de vermeende affectieve of gezinsrelatie tussen verzoekster en haar echtgenoot, en dat het er alle schijn van heeft dat verzoekster de Belgische autoriteiten trachtte te misleiden, kan ze hierbij evenmin gevolgd worden. Hierbij kan verwezen worden naar het gestelde in punt 4.3.7. Verwerende partij poneert verder in haar nota dat verzoekster en haar toekomstige echtgenoot in het verleden blijken een frauduleus huwelijk afgesloten te hebben, doch dienaangaande dient de Raad op te merken dat zo dit al mocht blijken uit de complexe historiek van het dossier, dit niettemin de afgifte van een visum met het oog op het afsluiten van een huwelijk, beslist door verwerende partij zelf, niet heeft verhinderd. Verwerende partij was op de hoogte van het feit dat verzoekster als eens gehuwd en getrouwd was met haar toekomstige echtgenoot toen ze besliste tot de afgifte van een visum met het oog op het afsluiten van een huwelijk en dit kan dan ook niet meer aangegrepen worden in het kader van een verweer dat verzoekster geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel aantoonst. Ter terechtzitting stelt de verwerende partij diverse malen dat zij niet begrijpt hoe in dit dossier ooit de beslissing is kunnen getroffen worden tot afgifte van een visum, maar dit onbegrip veegt de beslissing tot afgifte van het visum, die tot op heden niet ingetrokken werd, niet uit. Verwerende partij poneert dat de beslissing tot afgifte van het visum zonder enig diepgaand interview zoals nu aan de grens zou getroffen geweest zijn en zonder enig diepgaand onderzoek, doch dit vindt *prima facie* geen steun in het administratief dossier waaruit integendeel een langdurig en intensief beslissingsproces blijkt. De opwerpingen van verwerende partij dat verzoekster zich zou voorbereid hebben op mogelijke vragen over haar toekomstige echtgenoot zijn evenmin dienend, aangezien kan aangenomen worden dat verzoekster net als alle andere vreemdelingen die het Rijk pogen te betreden met een visum weet dat ze aan een gedetailleerd interview kan onderworpen worden en het niet onredelijk is dat er voorbereidingen in dit verband getroffen worden. Dit verklaart trouwens nog minder waarom verzoekster aan de grensautoriteiten verklaart dat ze op bezoek komt bij een neef en lijkt aannemelijk te maken dat stress na een reis van Guinee naar Brussel de oorzaak is van deze verklaring.

4.5. Besluit

Het gestelde in de punten 4.2. tot 4.4. leidt tot de schorsing van de eerste en tweede bestreden beslissing.

De Raad wenst nog te benadrukken dat het *prima facie* oordeel dat aan de grondslag ligt van de schorsing van de eerste en tweede bestreden beslissing niet verhindert dat verzoekster in een verdere fase van haar verblijf in het Rijk en van haar huwelijksplannen mogelijks nog het voorwerp uitmaakt van een nauwgezet onderzoek door de verwerende partij, waarbij de in het PV van de federale politie van 13 februari 2014 genoteerde verklaringen verder aan bod kunnen komen en waarbij dit alles een eventuele verwijderingsmaatregel niet uitsluit.

De schade die de Raad zou toebrengen door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zoals vermeld in punt 4.4. zich voltrokken hebben, in het tweede geval zullen ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissingen zonder reden geschorst zijn.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 februari 2013 tot teruggrijping (bijlage 11) en tot annulering van het visum, wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien februari tweeduizend veertien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. SOETINCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. SOETINCK

M. EKKA